

**[Bilgrav-Nielsen]**

og af stor politisk betydning, at der er så bred opbakning bag næste års finanslov, for det betyder jo, at der også bør kunne blive en meget bred enighed om de beslutninger, der skal gennemføres i løbet af året. Det er lige præcis det, der bliver afgørende for, om vi kan få has på de restproblemer, vi har i det danske velfærdssamfund. Nogle af dem er ganske store, det har hr. Svend Auken ret i, men netop derfor synes jeg, at der virkelig skal ydes en politisk indsats.

(Kort bemærkning).

**Lone Dybkjær (RV):**

I forlængelse af hr. Bilgrav-Nielsens indlæg, hvor hr. Bilgrav-Nielsen fremhæver, at Det Radikale Venstre sagde nej til de sociale besparelser, kan jeg kun bekræfte, at det gjorde vi.

Jeg vil også godt sige, at vi naturligvis ikke skal blande os i, at Socialdemokratiets handlekraft er deponeret hos CD – det er jo fint for os – men af historiske grunde og af hensyn til Socialdemokratiet vil jeg også fremhæve, at Det Radikale Venstre faktisk også sagde nej til dagpengebesparelserne og ikke stillede forslag om kompenserende besparelser i stil med det, der blev gennemført på ATB-området. Vi er nemlig ikke tilhængere af den type kortsigtede besparelser, men til gengæld ønsker vi naturligvis at finde frem til nogle principper for en dagpengereform, som giver arbejdsmarkedets parter større ansvar end i dag. Jeg taler ikke om nedskæringer af ydelserne, det ligger der overhovedet ikke i det, kun at vi gerne ser den helt nødvendige strukturreform gennemført.

Med andre ord: Hvis Socialdemokratiet havde accepteret at gå ind i drøftelser om en dagpengestrukturreform, var de arbejdsløse sluppet for nedskæringerne på ATB-ordningen. Dette er jo også en del af sandheden.

(Kort bemærkning).

**Lykketoft (S):**

Jeg vil kun sige, at fru Lone Dybkjærns måde at se verden på i bakspejlet svarer ikke ganske til mine oplevelser under forhandlingsforløbet. Men det er lige meget, det vil bare føre for vidt, hvis vi skal til at rippe op i det.

Jeg vil nøjes med at kommentere de radikale indlæg og sige, at jeg synes, der har været et meget tilfredsstillende samspil, som jeg også

sagde i mit indlæg før. På en lang række enkeltpunkter har vi ved fælles anstrengelser, også sammen med andre partier, opnået resultater under finanslovforhandlingerne, og jeg fremhævede bl.a. udtrykkeligt efterlønsområdet og kulturområdet.

Hr. Bilgrav-Nielsen havde en generel opfattelse af, at vi inden for finanslovens rammer skal forsøge at inddrage så mange som muligt i arbejdet på at skabe yderligere initiativer, der kan styrke beskæftigelsen og i øvrigt dreje udviklingen i den rigtige retning. Her må vi jo nok sige, at nogle gange kan det vise sig nødvendigt – og det ved hr. Bilgrav-Nielsen og jeg jo bedre end mange andre – at et flertal går lidt forud for regeringen og udstikker nogle retningslinjer. Det kan bestemt blive nødvendigt, også i det nye år.

Til spørgsmålet om Socialdemokratiets holdning til at stå bag finanslove, som hr. Kofod-Svendsen rejste, har jeg kun én bemærkning: Det har altid været vores ambition at være med og få størst mulig indflydelse på de årlige finanslove. Og hvis holdningen hos midterpartierne, herunder Kristeligt Folkeparti, har ændret sig varigt, så vi kan fortsætte det nyttige samspil, vi har haft under dette års finanslovforhandlinger, er der for mig ingen som helst tvivl om, at det mønster kan fortsætte.

Men det er selvfølgelig også en forudsætning – og det kan samtidig være begyndelsen til et svar til Socialistisk Folkeparti – at man må gøre sin holdning op, tage stilling til, om man vil drive politik i et Folketing med såkaldt borgerligt flertal. Det gjorde Socialdemokratiet op allerede i 1915, så vidt jeg husker. Det ville vi gerne, vi mente, det var nødvendigt, også når vi ikke havde flertal alene eller kunne bygge på et flertal til venstre i salen.

Som jeg sagde indledningsvis, afspejler dette års finanslovaftale meget nøje flertalsforholdene her i Folketinget, og heldigvis ses nuancerne i flertalsforholdene langt bedre end i de umiddelbart foregående års finanslove. Og derfor får SF jo i virkeligheden svært ved at bevare pessimismen. SF kendte jo sammensætningen af Folketinget allerede i august, da man ytrede interesse for at gå ind og være med i et finanslovforlig. SF vidste udmærket godt allerede i august, at et resultat som det, vi står med i dag, nok var det bedst opnåelige, og derfor er der et vist element af forstillelse i SF's påstand